

maar niks, maar dan ook echt helemaal niks bezat. Twaalf jaar geleden waren ze getrouwd en wist ze waar ze aan toe was, ze mocht genieten van alle luxe en weelde, maar bij een eventuele scheiding was er niks van haar, kon ze nergens aanspraak op maken en zou ze terugkeren naar waar ze vandaan kwam, met waarmee ze was gekomen. Mochten ze bij elkaar blijven tot de dood hen zou scheiden, dan had ze recht op de erfenis. Dat was zijn manier om een eventuele golddigger buiten de deur te houden. En daar had ze “ja, ik wil” op gezegd en “ja, ik wil” voor getekend.

Haar man was een vermogend man, een vastgoedmagnaat met geld, heel veel geld, twintig jaar ouder dan zij en steenrijk. Zo rijk dat hij in de top vijf van de Quote 500 te vinden was. Toen ze deze man tegen het lijf liep wist ze niet wie hij was, wist ze niks van zijn vermogen af en was zijn vermogen nog niet zo groot als vandaag de dag, maar altijd vele malen meer dan dat van haar. Ze was van een gewoon burgermeisje uit de Jordaan, een heuse miljardairsvrouw geworden, een rol die haar op het lijf geschreven bleek te zijn. Ze was van haar accent afgekomen door hulp van een logopedist, ze had lessen gevolgd in alles wat ze nodig had om een welgestelde, beschaafde miljardairsvrouw te zijn. En het ging haar allemaal wonderwel goed af. Werken deed ze niet, want dat was niet nodig, ze bracht haar dagen door met de andere vrouwen uit het wereldje. Ze speelden tennis en golf, gingen lunchen en borrelen en waren hier en daar ambassadeur van het een of ander. Zo ging dat, allemaal omdat ze de vrouwen van waren. Ze genoot van haar leven en ze genoot van haar echtgenoot. En hij genoot van haar, tot nu toe.

Rustig en bedeesd legde ze mes en vork naast haar bord neer, ze pakte haar servet van haar schoot en met het puntje ervan dep- te ze haar mondhoeken droog, ze legde het servet weer over haar bovenbenen, pakte haar wijnglas en nam een nip van haar wijn. Ze zette haar glas terug, vouwde haar handen in haar schoot en keek naar haar handen. Ze voelde de tranen opkomen, sloot haar ogen en drong de tranen terug. Een snik welde op in haar keel,

maar ze wist hem weg te slikken. Zo bleef ze enkele seconden zitten, in de hoop dat ze haar echtgenoot niet goed gehoord had, in de hoop dat hij met uitleg zou komen, in de hoop dat hij zou opstaan en naar haar toe zou komen, haar bij de armen zou grijpen, naar zich toe zou trekken voor een knuffel en de woorden zei: sorry schatje, ik meende niet wat ik zei. Maar wat ze ook hoopte, niks van de hoop die ze koesterde kwam tot uiting.

Ze nam een hap lucht, hield even haar adem in, blies toen langzaam uit, opende haar ogen, bracht haar hoofd omhoog en keek haar man aan. 'Sorry,' zei ze, 'wat zei je?' Ze stelde haar vraag met meer zekerheid in haar stem dan ze voelde. Haar echtgenoot keek haar aan en zei nogmaals dat hij van haar ging scheiden. Hij legde zijn bestek neer, schoof zijn stoel naar achteren en ging staan. Hij maakte het knoopje van zijn colbert dicht, trok zijn jasje recht, draaide zich om en liep de eetkamer uit. In de deuropening bleef hij staan, een minuut lang met zijn rug naar haar toe, hij draaide zich toen om en zei: 'Ik begrijp dat je dit even moet laten bezinken, dat je tijd nodig hebt om te kijken waar je heen gaat; neem die tijd, maar niet te lang.' Hij draaide zich om en liep de eetkamer uit, vanuit de gang riep hij nog: 'Ik zal eind van de week mijn advocaat vragen de echtscheidingspapieren in orde te maken.'

Patricia zat haar echtgenoot met open mond na te kijken. Wat was dit? dacht ze. Dit kon toch niet zomaar? Zonder tekst of uitleg was ze zojuist aan de kant gezet. Ze voelde het Jordaanse meisje in zichzelf naar boven komen en voor ze het in de gaten had, vloog er een vloek door de eetkamer. Ze schrok er zelf zo van dat ze haar hand voor haar mond sloeg en de eetkamer uitrende, naar boven, naar de slaapkamer. Daar was haar echtgenoot bezig zijn spullen bij elkaar te zoeken, hij zou de volgende dag vertrekken voor een zakenreis van drie dagen naar Dubai. Maar hij had besloten vanavond al weg te gaan en te overnachten in een hotel bij de luchthaven. Dan kon zij in alle rust het nieuws verwerken en het een plekje geven.

‘Mag ik misschien weten waar dit ineens, na al die jaren, vandaan komt?’ vroeg ze, maar ze kreeg geen antwoord. ‘Heb ik iets verkeerd gedaan of gezegd?’ vroeg ze. Maar weer kreeg ze geen enkele reactie. Ze liet zich op het bed zakken en begon te huilen, paniek overmeesterde haar. ‘Ik heb na al die jaren toch wel recht op een antwoord?’ schreeuwde ze nu tegen hem. Ze had verwacht dat hij zou blijven zwijgen, maar nu leek ze zijn aandacht te hebben gevangen.

Hij stopte met het inpakken van zijn koffer, ging rechtop staan en keek haar recht in de ogen. ‘Stop met dat asociale geschreeuw van je,’ zei hij rustig en beheerst zoals altijd. ‘Ik ben gewoon op je uitgekeken, dat is alles,’ zei hij. ‘Ik ga zo weg en als ik na de trip terugkom, slaap ik in de andere slaapkamer, je kunt hier blijven totdat je een andere woonruimte en een baan hebt gevonden.’

Het huis was groot genoeg en had voldoende kamers, het moest geen probleem zijn om ook eventueel na de scheiding nog even samen in één huis te wonen, maar Patricia wist dat zodra alles rond was, ze hier zo snel mogelijk weg moest zijn. Ze wist niet wat ze hoorde: op haar uitgekeken, zomaar ineens van het ene op het andere moment. Werk zoeken en woonruimte, hoe dan? Ze had al ruim twaalf jaar niet gewerkt. Paniek borrelde op, hoe ging ze dit doen, waarom was ze zo stom geweest akkoord te gaan met de voorwaarde bij scheiding niks te krijgen? Ze waren ervanuit gegaan dat ze nooit zouden gaan scheiden, ze waren verliefd geweest en hadden niet verwacht dat het ooit zo ver zou komen. Althans, zij niet, hij misschien wel, realiseerde ze zich nu. Wist hij dit al op voorhand? Hoe had ze zo stom kunnen zijn? Hoe moest ze nu verder? Waar moest ze heen? De vragen vlogen door haar hoofd en ze kon niet ophouden met huilen. Haar hele leven was met één zin kapotgemaakt en het zou nooit meer goed komen. Ze liet zich op bed vallen en hoorde beneden de voordeur dichtvallen, daarna hoorde ze zijn auto wegrijden over het grindpad, naar de uitgang met het grote hek. Ze hilde en ze hilde tot haar tranen op waren en ze boven op het dekbed in slaap viel.